

Mati: Ne boš ušel, nikamor!

Oče (jezno): Pelji ga proč! Nocoj pojde brez večerje spat!

Mati (vodeč ga proti vratom): Ti grdi lažnivec, ti! (Proti drugim): Kakšen strah nam je napravil!

Ivanka: Kaj hočete, taki so nepridni otroci!

Oče: In takega naj damo v šolo? Še izključili bi ga!

Mirko (jokaje): O moj Bog, kaj sem storil! Oče, mamica, nikdar, nikdar več!

Mati: Lej, spet se je izkazalo: Kdor laže, tudi krade. Ali ti je bilo treba te sramote?

Oče: Ajdi z menoj! Nekaj imam tudi zate. Pa ni pod ključem in odslej še manj bo. (Ga odvede.)

Anica in Elzica (kličeč za njim): Zaprta laž, zaprta laž! (Stražnik in drugi se smejejo.)

Mati: Nikar ga ne smešita! Res, kazen zasluži; toda pomnita: Prvi je na vrsti, kdor drugemu greh očita in nesrečo privošči.

(Zavesa pade.)

Pomladni spevi.

Pomladne nade.

V polje bo prispela
vesna lahkokrila,
pa bo cvetje pestro
čez ravan trosila.

Ob potoku vrba
tudi bo zacvela
in bo v mlado jutro
sladko zadehtela.

Pa bo prišel k vrbi
fantič čez poljano,
pa obrezal v jutru
vrbo bo zaspano.

Glasno peval, vriskal
in piščali vil bo,
iz prijetnih sanjic
ptičice budil bo.

Jutro pordečilo
fantiču bo lice,
prve pozdravljale
bodo ga cvetice.

On pa piskal, vriskal
bo kot še nikoli
in pozabil takrat
bo vse zimske bóli.

Aleksij Ivanov.

Pomladni poslanci.

Hi-hi-hi... kako veselo
travica se ziblje,
in vršiček se zelenim
jelčicam nagiblje!

Plešejo li nagajivi
palčki na poljani?
So li prišli v tihi gozdič
škrati neugnani?

Prišli, prišli!... Da nam bodo
zimo prepodili:
v gozdu bodo ptičke, v polju
cvetke prebudili.

In potem... ej, vse zaspance
bodo poiskali, —
šlek, šlek, šlek... iz postelj
bodo jih pregnali.

Zvonimir.

Pridi!

Zadonite pesmi jasne
čez poljane, čez goré!
rajskolepi, mili vesni
pesmice naj zadone!

Rajskolepa, zlata pomlad,
leta najkrasnejši čas,
pridi, pridi in poljubi
zemlji žalostni obraz!

Kakor noč pred svetlim solncem
zima pred teboj zbeži,
tisoč srčec ti hvaležno
spev v pozdrav zagostoli.

Saturnin.

Pomlad prihaja!

Juhej, zdaj zmagana beži
čez gore starka zima.
Prelomljen meč, razdrobljen ščit
in plašč raztrgan ima.

Solze zapušča za seboj
kot biserne kristale.
Potoček v strugo zbira jih,
potaplja v bistre vale.

Že privabilo solnčece
je zvončke nam iz zemlje,
Glej, tudi višnjevi žafran
napol razklit tam dremlje!

Po vejah drobnih pevcev zbor
skakljá, veselo poje
in drobna plete gnjezdeca
za nežne mlade svoje.

Mokriški.

Pomladni čas.

Kamor se oko ozre,
glej, povsod že vse cvete;
vse raduje se, prepeva,
radost širni svet odeva:

tam cveto potočnice,
tu velikonočnice;
trudoljubne pa buče
letajo po njih vesele.

Rajska vsakemu se zdi
doba solnčne pomladi —
a prekmalu nas ostavi,
vroča doba nas pozdravi.

Rajko Rajev.

Pred čebelnjakom.

Aj, čebelice brneče,
iz uljnaka v plan leteče,
le opijte se na polji;
to bo meni prav po volji!

Lahkokrile ve čebele,
izletite v log vesele;
tam za vas je mnogo paše,
polne čakajo vas čaše.

Drage moje ve družice,
izletite na gorice,
na osolnčene poljane,
tam za vas je mnogo hrane.

„Ej, poslušne že brnijo
že pri čašicah sedijo . . .“
Čebelar od sreče same
vnet mrmra: „Ej, to bo zame!“

Mokriški.

V maju.

Rožnih ličec, oj mladina,
trgaš nežni, pestri cvet.
Duša plava v zlati nadi,
z ókom jasnim meriš svet.

Zlata doba tebi sije,
viher ne pozna srce,
ker v nedolžnosti še bije,
in skrbi ga ne more.

Trgaj cvetje v zlati dobi,
v srce ga zasajaj si!
Z bistrim virom ga osvežaj,
rodne dajaj mu prsti!

Potlej ti ostane mlado
tja do poznih, sivih let;
Srce še v starosti rado
bo ti zrlo v rožni cvet.

Zdaj, oj mladež, se potrudi,
zdaj ko še cvete ti maj!
Zlate dobe ne zamudi,
ki ne pride več nazaj!

Mokriški.

Kukavici.

Kukaj, ptička
kukavička,
svoj „kukú“ !
Dej, pogledi
tja domu
v moje koče
ljubi dom !
Kje je oče,
mati draga ;

kje, pogledi,
kje, povedi,
draga ptička
kukavička !
Kukaj, ptička
kukavička,
svoj „kukú“ !
Dej, pogledi,
tja domu,

pa pozdravi
mamko drago,
pa ji pravi
o nje sinu,
pa očeta
mi pozdravi,
draga ptička
kukavička !

Bogomil Gorenjko.

Le počakaj – !

Kamor dahne maj prijazni,
vse cvete.
V gozdu zbor veselih pevcev
zbira se.

Dokler rožni maj objema
še srce,
takrat pač skrbi nikogar
ne moré.

V logu pisanem igra se
dece roj,
šopek vsakdo sredi trate
zbira svoj.

V dobi tej veselo raja
dečko vsak,
mlada lica mu žarijo
kakor mak.

Pa počakaj, pa počakaj
nekaj let,
če ne bo takrat ta dečko
nem in bled . .

Mokriški.

Pomladi več ni.

Kak si lepa, zorna,
oj narava nova !
Ali tudi letos
kaj kramljala bova ?

Pa se zdi, da meni
več ne procvetevaš,
in ti, žarko solnce,
več me ne ogrevaš.

K njim pristopim bliže,
voščim jim besedo,
toda tudi oni
ne sprejmo me v sredo.

Kličejo me pevci,
vabi gozdič tihi.
Šepetajo lahno
vetreca mi dihi.

Čujem ptičje petje,
pa se mi dozdeva,
da noben krilatec
več za me ne peva.

A kdo tega kriv je ?
Vprašam tebe ptico,
vprašam solnce žarko,
vetrič in cvetico.

Solnce na planine
pisane me zove,
da pastirjev slušal
jarne bi glasove.

Šepeta mi vetrič,
iz grmičev veje,
pa ga moje srce
nič več ne umeje.

In vsi z žalnim glasom
tiho mi velijo :
„Tvoji zorni dnevi
v grobu že ležijo.

O, saj že prihajam,
pomlad draga, k tebi ;
občudujem novo
žarko luč na nebi.

Stopam do pastircev,
če me še poznajo ;
morda oni z mano
bratsko pokramljajo ?

Ocvetele tvoje
so mladostne trate –
Ti za nas več nisi,
mi več nismo zate !“

Mokriški.

